

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.150/2015/21.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. május 4., 2015. május 13. és 2015. június 24. napjain megtartott nyilvános ülés alapján meghozta, és utóbbi napon kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A bünszövetségben, kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. január 6. napján kihirdetett 24.B.591/2012/385.sz. ítéletét a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában megváltoztatja a következők szerint.

A VI r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése helyesen: visszaélés kábítószerrel büntette (1978. évi IV. törvény 282/C. § (2) bekezdés, (3) bekezdés II. fordulat) és visszaélés kábítószerrel vétsége (1978. évi IV. törvény 282/C. (1) bekezdés).

A VI. r. vádlottal szemben kiszabott fogházbüntetés tartamát 1 (egy) év börtönbüntetésre, a felfüggesztés próbaidejét 3 (három) évre súlyosítja.

A III. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 3 (három) évre, a IV. r. vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetés tartamát 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A XIII. r. vádlott vagyonának terhére elrendelt vagyonelkobzás összegét 195.000 (százkilencvenötezer) forintban, a V. r. vádlott vagyonának terhére elrendelt vagyonelkobzás összegét 30.000 (harmincezer) forintban állapítja meg

Az ítélet bevezető részéből mellözi a 2013. június 25-én, 27-én és 28-án megtartott tárgyalási napokra való utalást.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült mindösszesen 211.202 (kettőszáztizenegyezer-kettőszázkettő) forint bűnügyi költségből II. r. vádlott 30.000 (harmincezer) forintot, III. r. vádlott 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forintot, IV. r. vádlott 26.551 (huszonhatezer-ötszázötvenegy) forintot, VI. r. vádlott 26.551 (huszonhatezer-ötszázötvenegy) forintot, VIII. r. vádlott 30.000 (harmincezer) forintot, IX. r. vádlott 30.000 (harmincezer) forintot és XIV. r. vádlott 30.000 (harmincezer) forintot visel.

II. r. vádlott személyazonosító igazolványának száma: III. r. vádlotté: XIII. r. vádlott születési ideje helyesen: személyazonosító igazolványának száma.

I n d o k o l á s :

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki

-I.r. vádlottat 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) (2) bekezdés a) pont (3) bekezdés), melyet társtettesként követett el,

-II. r. vádlottat 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1) (2) bekezdés a) pont (3) bekezdés), melyet társtettesként követett el,

- III.r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1)(2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- IV.r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- V.r. vádlottat 1 rb. kábítószer kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1), (2) bekezdés a.) pont), melyet társtettesként követett el,
- VI.r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel vétségében (1978. évi IV. tv. 282/C. § (5) bekezdés a.) pont) és 1. rb. visszaélés kábítószerrel vétségében (1978. évi IV. tv. 282/C. § (1) bekezdés),
- VII. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- VIII. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- IX. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- X. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- XI.r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- XII. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel büntetében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (2) bekezdés a) pont (6) bekezdés b.) pont), melyet társtettesként követett el,
- XIII. r. vádlottat 1 rb. kábítószer-kereskedelem büntetében (Btk. 176. § (1)(3) bekezdés),
- XIV. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel vétségében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (6) bekezdés a.) pont),
- XV. r. vádlottat 1 rb. visszaélés kábítószerrel vétségében (1978. évi IV. tv. 282/A. § (1) (6) bekezdés a.) pont).

Ezért

- I.r. vádlottat 7 év fegyházbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra,
- II.r. vádlottat 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra,
- III.r. vádlottat 4 év börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra,
- IV.r. vádlottat 3 év 6 hónap börtönbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra,
- V.r. vádlottat 4 év fegyházbüntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra,
- VI.r. vádlottat - halmazati büntetésül - 5 hónap, végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre,
- VII. r. vádlottat 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre,
- VIII. r. vádlottat 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra,
- IX.r. vádlottat 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre,
- X.r. vádlottat 2 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra,
- XI.r. vádlottat 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre,
- XII. r. vádlottat 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre,
- XIII. r. vádlottat 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

- XIV. r. vádlottat 6 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre,
XV. r. vádlottat 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fogházbüntetésre ítélte.

Rendelkezett arról, hogy I.r., II.r., V.r. és XIII. r. vádlottak a kiszabott szabadságvesztés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

III.r. vádlott esetén a Debreceni Városi Bíróság 2006. február 2. napján jogerőre emelkedett 1.B.312/2003/42. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónap börtönbüntetés,

-VIII. r. vádlott esetén a Debreceni Városi Bíróság 2010. november 9. napján jogerőre emelkedett 38.B.885/2009/6. számú ítéletével kiszabott 1 év börtönbüntetés,

- X. r. vádlott esetében a Debreceni Városi Bíróság 2009. március 5. napján jogerőre emelkedett 38.B.2566/2007/12. számú ítéletével kiszabott 5 hónap börtönbüntetés, és

-XIII. r. vádlott esetén a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2009. április 14. napján jogerőre emelkedett 18.B.VI.26.542/2008/10. számú ítéletével kiszabott 1 év fogházbüntetés utólagos végrehajtását elrendelte.

I. r. vádlott esetén 3.900.000 Ft, II. r. vádlott esetén 4.997.732 Ft, III. r. vádlott esetén 1.429.500 Ft, IV. r. vádlott esetén 5.596.000 Ft, V. r. vádlott esetén 60.000 Ft, VII. r. vádlott esetén 1.100.000 Ft, VIII. r. vádlott esetén 1.200.000 Ft, IX. r. vádlott esetén 325.000 Ft, X. r. vádlott esetén 170.000 Ft, XIII. r. vádlott esetén 260.000 Ft, és XV. r. vádlott esetén 900.000 Ft vonatkozásában vagyonek Kobzást rendelt el.

Rendelkezett továbbá a vádlottak által előzetes fogvatartásban illetve házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe való beszámításáról, a lefoglalt dolgokról és az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetéséről.

Az első fokú ítélet ellen az ügyész III. r. és VI. r. vádlottak terhére, cselekményeik téves jogi minősítése miatt és büntetések súlyosítása végett jelentett be fellebbezést. I. r. vádlott és védője, III. r. vádlott és védője, IV. r. vádlott és védője, V. r. vádlott és védője, valamint XIV. r. vádlott védője enyhítés végett éltek jogorvoslattal.

II. r. vádlott téves minősítés miatt és enyhítés végett, továbbá az ítéletnek a lefoglalt készpénz elkobzását kimondó rendelkezése ellen, VIII. r. és XIII. r. vádlottak indokaik megjelölése nélkül, védőik a tényállás téves megállapítása, XIII. r. vádlott védője téves minősítés miatt is, VII. r. vádlott és védője valamint IX. r. vádlott védője az ítéletnek a vagyonek Kobzásra vonatkozó rendelkezése ellen terjesztettek elő fellebbezést.

I. r. vádlott és védője a fellebbezésüket visszavonták.

Az ítélet I. r., VII. r., IX. r., X. r., XI. r., XII. r. és XV. r. vádlottak vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.497/2012/12; 13-I. számú átiratában, valamint képviselője a másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Indítványozta III. r. vádlott vonatkozásában a tényállás helyesbítését, az indokolás kiegészítését, VI. r. vádlott esetében a terhére megállapított bűncselekmény minősítésének

megváltoztatását, és mindkét vádlott esetében a velük szemben kiszabott büntetések súlyosítását, egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyását.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

A másodfokú nyilvános ülésen II. r. vádlott védője kifejtette, hogy nem ért egyet a védenccé kábítószer függősége vonatkozásában készített szakértői véleménnyel. Álláspontja szerint az Igazságügyi Orvostani és Orvosszakértői Szakmai Kollégium és az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 21. számú módszertani levele szerint a kábítószer függőség véleményezésére igazságügyi pszichiáter szakértő jogosult, orvosszakértő, igazságügyi pszichiáter szakértő vagy pszichiáter szakorvos társával. Védenccé vonatkozásában azonban igazságügyi elmeorvos szakértőt és szakértőként igazságügyi orvosszakértőt rendeltek ki. Ez tehát nem felel meg a módszertani levélben írtaknak, így a szakértők nem voltak kompetensek. Ezért a szakvéleményt nem lehet figyelembe venni. Újabb szakértő kirendelése esetén megállapítható lenne II. r. vádlottnál az, hogy kábítószer függőként követte el a cselekményt és ez esetben az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (4) bekezdése szerint minősülne a terhére megállapított bűncselekmény.

A védenccétől lefoglalt és vagyonekbevitel alá vont készpénzzel kapcsolatosan kifejtette, hogy II. r. vádlott nagyszülője benyújtott egy nyilatkozatot, amelyben arra hivatkozott, hogy ezt a készpénzt ő bocsátotta a II. r. vádlott rendelkezésére. Ebből pedig az következik, hogy a vádlott ezt a pénzt nem a bűncselekmény elkövetéséből szerezte. Nyilván arra akarta felhasználni, de nem bűncselekményből származik, így a vagyonekbevitel kiterjesztése erre a pénzügyi összegre kétséges. Ezért kérte az elkövetés mellőzését. Mind az eltérő minősítés, mind pedig az első fokon megállapított minősítés esetére enyhítésre irányuló indítványt is előterjesztett.

III. r. vádlott védője kifejtette, hogy a tényállást az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében állapította meg. A védenccé kereskedői tevékenységéhez kapcsolódó kábítószer mennyiségeket helyesen tüntette fel. Az ügyészség által megállapítani indítványozott mennyiség vonatkozásában mellőzte a kereskedés megállapítását. Ezért nem találta indokoltnak a tényállás és az indoklás megváltoztatását e körben. A kiszabott büntetés tekintetében kifejtette, hogy a középérték 2 év 7 hónap, amihez képest védenccét 4 év szabadságvesztéssel sújtotta az elsőfokú bíróság. A bünszövegszerűen való elkövetést minősítő körülményként és súlyosító körülményként is értékelte, ez pedig a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. A III. r. vádlott személyi körülményei körében utalt rá, hogy a vádlott élettársi kapcsolata megszakadt, azonban házasságot kötött egy másik személlyel, és két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Kifogásolta, hogy az orvosszakértő nem foglalkozott azzal, hogy milyen mennyiségű kábítószerrel fogyasztott el védenccé. A vagyonekbevitel mértékénél is figyelembe kell venni azt a kábítószer mennyiséget, amit saját maga fogyasztott el. III. r. vádlott büntetett előélete sem olyan súlyú, ami további súlyosítást indokolna. Az ítélet belső arányossága is azt követeli meg, hogy a III. r. vádlottal szemben az ítélet tábla enyhítse a kiszabott büntetést.

A IV. r. vádlott védője szintén arra hivatkozott elsősorban, hogy a IV. r. vádlott kábítószer függőségének vizsgálata nem volt megfelelő, mivel elmeorvos szakértő végezte. Egyéb iránt a IV. r. vádlottól csak vizelet mintát vettek, azonban a kábítószer függőség megállapítása a módszertani levélben foglaltak alapján kizárólag érvizsgálat útján lett volna lehetséges. addiktológus szakember igazolását csatolta, mely szerint a IV. r. vádlott kábítószerfüggőnek minősült. Elsősorban az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta, másodlagosan az első fokon kiszabott büntetés enyhítését.

Az V. r. vádlott védőjének álláspontja szerint, mivel védenca II. r. vádlottnak összesen 100 gramm marihuánát adott el, cselekménye az 1978. évi IV. törvény 282. § (1) bekezdésében meghatározott és aszerint minősülő, természetével elkövetett kábítószerrel visszaélésnek és az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő átadással, csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélésnek minősül. Az V. r. vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy I. és II. r. vádlottaknál elvégzett villanyszerelési munka milyen célt szolgál. Erre nem lehet következtetést vonni II. r. vádlott azon kijelentéséből, hogy „az V. r. vádlott sem hülye”. I. r. vádlott azt vallotta, hogy V. r. vádlott arra különösen nem gondolhatott, hogy az elvégzett villanyszerelési munkákra kifejezetten marihuána termesztés miatt volt szükség. Másodlagosan az enyhítő körülményekre tekintettel a büntetés fele részének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről való rendelkezést indítványozta.

VI. r. vádlott védője elsődlegesen a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta, másodlagosan - a minősítésnek a főügyészség által indítványozott megváltoztatása esetére -, egyetértett a vádhatóság indítványával, mely szerint elegendő védencével szemben végrehajtásában hosszabb próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása.

VIII. r. vádlott védője elsődlegesen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását indítványozta. E körben kifejtette álláspontját, mely szerint a törvényszék nem tett eleget indokolási kötelezettségének, sem a rá vonatkozó tényállás, sem pedig a bünszövetség megállapítása tekintetében.

Másodlagosan védenca felmentését, illetve felmentés hiányában, a bünszövetségben történő elkövetői minőség mellőzését és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

VII. r. vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a törvényszék törvényt sértett, amikor nem az egyébként általa szavahihetőnek tartott VII. r. vádlott vallomásán alapuló 50 gramm marihuánát tette a vagyonekobzás összege kiszámításának alapjául, hanem a IV. r. vádlott által említett 440 grammot. A helyes összeg 125.000 forint lenne. Az első fokú ítélet ilyen irányú megváltoztatására tett indítványt.

IX. r. vádlott védője rámutatott, hogy a bíróság tényállásában megállapította, hogy IX. r. vádlott IV. r. vádlottól 50-80 gramm mennyiségű kábítószerrel vásárolt. Ezzel szemben a vagyonekobzás összegének megállapítása során 130 gramm marihuána értékével számolt.

XIV. r. vádlott védője rámutatott, hogy védenca a kábítószerért cserébe speedet nem adott át, ez bizonyítékokkal nem került alátámasztásra, így nem tekinthető kereskedőnek, hiszen kétséget kizáró bizonyítást nem nyert, hogy II. r. vádlottnak kábítószerrel adott át. Összességében az első fokú ítélettel kiszabott büntetés enyhítését kérte, pénzbüntetés kiszabására tett indítványt.

XIII. r. vádlott védője elsősorban az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét kifogásolta, és II. r. vádlott, valamint XIII. r. vádlott vallomásainak felvázolásával törekedett kimutatni, hogy a törvényszék nem tett eleget indokolási kötelezettségének. Álláspontja szerint II. r. vádlottnak a törvényszék által hitelesnek elfogadott vallomása alapján nem állapítható meg az a tényállás, mely az ítéletben rögzítésre került. Kifogásolta azt is, hogy a törvényszék nem különítette el védenca vonatkozásában a megszerzéssel, illetve a kereskedéssel elkövetett kábítószerrel kapcsolatos bűncselekményeket.

Mindezek miatt elsősorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a XIII. r. vádlottal szemben megállapított bűncselekmény minősítésének megváltoztatását, és az alkalmazott büntetőjogi szankciók enyhítését indítványozta.

A nyilvános ülésen jelenlévő vádlottak közül II. r. vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában hangsúlyozta, hogy a tőle lefoglalt készpénzt ő nagyszülőjétől kérte kölcsön, az nem a kábítószer kereskedeleméből származik, ezért kérte a lefoglalás megszüntetését és annak a nagyszülője részére való kiadását. Előadta továbbá, hogy nem ért egyet a kábítószer függősége kapcsán készített szakvéleménnyel, ő függőnek tartja magát. Álláspontja szerint a szakértők nem megfelelő szakvéleményt adtak. Ez alapján kérte, hogy bűnösségét kábítószer függőként elkövetett bűncselekményben mondja ki a bíróság, és enyhítse a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést, vagy az első fokú ítéletet helyezze hatályon kívül.

V r. vádlott kérte figyelembe venni az enyhítő körülményeket. A társadalomba visszailleszkedett, állása van, eltartja a családját, és beteg édesanyjáról egyedül gondoskodik. Ezek értékelését kérte, és a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését, illetve annak biztosítását, hogy a kedvezmény levonásával hátralévő időt otthon tölthesse.

VIII. r. vádlott előadta, hogy az ő részéről csak egy átadás volt. Véleménye szerint kereskedésért nem vonható felelősségre. Nem kapta meg a kábítószerfüggő minősítést, mivel többször végigcsinálta a féléves elterelést.

XIII. r. vádlott elmondta, hogy a kábítószerzés részéről egy félrelépés volt, ő előtte is, azóta is folyamatosan dolgozott. Ha szabadságvesztés büntetést kell letöltenie, akkor a családja az utcára kerül, és éhen fog halni, mert nincs más, aki gondoskodjon róluk, aki fenntartsa őket. Törvénytisztelő állampolgárként szeretne élni. Külföldön dolgozik, és több munkatársát is ő irányítja, és ő fordít nekik.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján, a Be. 349. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában, teljes terjedelemben felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alaposággal, részletesen folytatta le.

Nem észlelt az ítéletábra a Be. 373. § (1) bekezdés II. pontjában felsorolt olyan (un. abszolút) eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná, de egyéb, az ítélet megalapozottságát, és az eljárás törvényességét befolyásoló (Be. 375. § (1) bekezdés) eljárási szabálysértés sem valósult meg.

Részben eltért azonban az elsőfokon eljáró törvényszék a perjogi normáktól és a követett gyakorlattól, mely az alábbiakban foglalható össze.

A 2012. évi CCXXIII. törvény 100. §-a 2013. július 1-jétől hatályosan megváltoztatta a Be. 85. § (3) bekezdését, és a Btk. hatályba lépésére tekintettel előírta, hogy a tanút figyelmeztetni kell kihallgatása előtt a tanúvallomás jogosulatlan megtagadásának következményeire is.

A tanács elnöke a tanúk kihallgatása során valamennyi tanút arra figyelmeztette, hogy „a hamis tanúzást és a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását a törvény szabadságvesztéssel rendeli büntetni”.

A törvényszék nem megfelelően idézte az anyagi jogi háttérjogszabályt, ugyanis a tárgyaláson akként figyelmeztette a kihallgatni kívánt tanúkat, hogy a Btk. a hamis tanúzás büntetőjogi következményei mellett a tanúvallomás jogosulatlan megtagadását is szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 277. §-a viszont a tanúvallomás jogosulatlan megtagadása vétségét kizárólag

elzárással szankcionálja. Következésképp e figyelmeztetési gyakorlat pontatlan, ám az csekély súlyú relatív hibának tekinthető, ugyanis mindenképp kitűnt belőle, hogy amennyiben a tanú kihallgatásának nem mutatkozik akadálya, úgy vallomástételre köteles, melynek jogosulatlan megtagadása büntetendő cselekmény, s e miatt büntetés szabható ki, hiszen a Btk. 33. § (1) bekezdés b) pontja értelmében - a szabadságvesztés mellett - az elzárás is külön büntetési nem. Ily módon nem volt kizárt fenti tanúvallomások felhasználása, az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának nem mutatkozott akadálya.

II. r. vádlott védője kifejtette, hogy az Igazságügyi Orvostani és Orvosszakértői Kamarai Kollégium és az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 21. sorszámú módszertani levele alapján a függőség véleményezésére igazságügyi pszichiáter szakértő jogosult társával, aki orvos szakértői, igazságügyi pszichiáter szakértő vagy pszichiáter szakorvos lehet. Jelen eljárásban nem kompetenciával bíró szakértő adta a szakvéleményt, ugyanis II. r. vádlott tekintetében a szakvéleményt elmeorvos szakértő készítette.

II. r. vádlott védőjének ezen eszmefuttatásához csatlakozott III. r. vádlott védője is.

Az ítéltábla ezzel kapcsolatban rámutat, hogy a pszichiáter szakorvos és az elmeorvos szinonim kifejezések, így a pszichiáter szakértő az elmeorvos szakértővel egyenértékű kifejezés, ugyanazt az orvosi területet jelöli. Ez a köznyelvben is közismert, de alátámasztja ezt az igazságügyi szakértői szakterületekről, valamint az ahhoz kapcsolódó képesítési és egyéb szakmai feltételekről szóló 9/2006 (II. 27.) IM Rendelet 2. számú mellékletének 18. pontja, mely szerint az igazságügyi pszichiátria szakterületén képesítési feltétel az általános orvosi és az igazságügyi pszichiátria (igazságügyi elmeorvostan) szakvizsga.

Mivel az igazságügyi pszichiáter szakértő és az igazságügyi elmeorvos szakértő megjelölés ugyanazon szakterületre vonatkozik, a vádlottak esetében a függőségre vonatkozó véleményeket kompetenciával rendelkező szakértők adták.

II. r. vádlott is vitatta a vele szemben a kábítószer függőség kérdésében beszerzett szakértői vélemények helyességét. E vádlott esetében azonban a szakértői vizsgálatok szabályszerűen lezajlottak, azok eredményét, a szakvéleményeket az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körében értékelte és azokat elfogadta. Az ítéltábla sem találta indokát a szakvéleményekben foglaltak megkérdőjelezésének, és újabb szakértői vizsgálat elrendelésének.

IV. r. vádlott védője vitatta e vádlott kábítószer függősége körében készített elmeorvos szakértői véleményben foglaltakat. A védencétől ugyanis csak vizelet mintát vettek, azonban a módszertani levél alapján kizárólag vérvizsgálat útján lehet megállapítani a kábítószer függőség fennálltát, illetve annak hiányát.

Az ítéltábla megállapította, hogy a 21. számú módszertani levél ilyen előírást, útmutatást nem tartalmaz.

XIII. r. vádlott védője védence szakértői vizsgálatára tett indítványt a kábítószer függőség vonatkozásában. XIII. r. vádlott elmeorvos szakértői vizsgálata e tekintetben az eljárás során nem történt meg, és a védő arra hivatkozott, hogy e vádlott álláspontja szerint kábítószerfüggő volt a cselekmények elkövetése idején.

A Be. 99. § (2) bekezdése szerint szakértő igénybevétele a törvény erejénél fogva akkor kötelező, ha a bizonyítandó tény, illetőleg az eldöntendő kérdés a személy kóros elmeállapota, illetve kábítószer függősége vagy kényszergyógykezelés szükségessége, illetve további, az ügyhöz nem tartozó esetek. E rendelkezés nem sérti a szabad bizonyítás elvét, ugyanis a szakértői közreműködés kötelező igénybevétele csak egy adott bizonyítási eszköz kötelező beszerzését rendeli el, annak elfogadását már nem. A törvény megfogalmazásából azonban az is következik, hogy bizonyos

adatok szükségesek abban a tekintetben, hogy egyáltalán kérdésként felmerüljön a kábítószer függőség megléte. Ezek az adatok származhatnak a tárgyalás közvetlensége folytán észlelt tapasztalatokból, a cselekmény elkövetésének körülményeiből, a tanúvallomásokból, orvosi előzményi adatokból, illetve korábbi szakvéleményekből. Ilyen esetekben, ha felmerül az elkövető kábítószer függőségének lehetősége, a szakértő kirendelése nem mellőzhető. Ilyen körülmények azonban az elsőfokú eljárásban nem adódtak. A kábítószer függőség vizsgálatára nem volt okot adó tény, adat. Márpedig a kábítószer függőség vizsgálatára vonatkozó szakvélemény beszerzésének elmaradását és a vizsgálat elvégzésének az eltelt idő miatti kizártságát nem lehet a vádlott javára értékelni, és a szakvélemény nélkül kábítószer függőségét megállapítani. (Győri Ítéltábla Bf.42/2012/38.)

Mindezek miatt az ítéltábla XIII. r. vádlott védőjének bizonyítási indítványát elutasította, és e vádlott kábítószer függőségét sem állapította meg.

A törvényeknek megfelelően kerültek rögzítésre az ügyben a vádlottakat érintő telefonbeszélgetések, és törvényes volt azok tartalmának bizonyítékként való felhasználása is, azonban az első fokú ítélet indokolása e körben kiegészítést igényel a következőkkel.

A Hajdú-Bihar Megyei Bíróság Elnöke 2011. július 28. napján igazolta, hogy a Debreceni Városi Bíróság 2010. november 24. napján kelt SZ.T.B.305/2010/2. számú végzésével engedélyezte a 06-70/377-31-08 hívószámú, 2010. december 22. napján kelt SZ.T.B.337/2010/2. számú végzésével a 06-30/265-55-52 hívószámú, 2011. január 12. napján kelt SZ.T.B.117/2011/2. számú végzésével a 06-30/890-13-76 hívószámú, 2010. december 13. napján kelt SZ.T.B.323/2010/2. számú végzésével a 06-30/952-16-46 hívószámú és 2010. december 16. napján kelt SZ.T.B.327/2010/2. számú végzésével a 06-20/928-11-72 hívószámú mobiltelefonokon történő beszélgetések tartalmának megismerését és technikai úton történő rögzítését. Az engedélyek megadása mindegyik esetben a Btk. 282/A. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerrel kereskedésre elkövetett visszaélés kábítószerrel büntett gyanúja miatt vált szükségessé. Ez a kiegészítés azért vált szükségessé, mert a törvényszék ítéletének indokolásában a Hajdú-Bihar Megyei Rendőr-főkapitányság kérelmeit jelölte meg, azonban a titkos információgyűjtés törvényességének megállapítása alapjául a bíróság engedélyező határozatai szolgálhatnak.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott, melynek során minden releváns személyi és tárgyi bizonyítékot megvizsgált, és azokat okszerűen, nagy gondossággal, a logikai szabályai szerint mérlegelte.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben pontatlan a Be. 351.§ (2) bekezdés b/ pontja alapján.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítéltábla a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint helyesbíti.

-III. r. vádlott nős, két kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

-VIII. r. vádlottal szemben a Debreceni Városi Bíróság 38.B.885/2009/6. számú ítéletével a végrehajtásában felfüggesztett 1 év börtönbüntetést 2 rendbeli súlyos testi sértés büntetnének kísérlete miatt szabta ki. Ugyanezen vádlottal szemben a Debreceni Városi Bíróság 27.Bk.600/2011/2. számú végzése 2011. június 28. napján kelt.

- Az ítélet 78. oldalának ötödik bekezdésében feltüntetett 300 gramm, 500 gramm és 30 gramm marihuána tömege összesen 830 gramm.

- A II. r. vádlott által a III. r. vádlott részére értékesített marihuána mennyisége összesen 3807,64 gramm. Ennek a kábítószer mennyiségnek a hatóanyag tartalma nem haladja meg a csekély

menntiség felső határát. A szabad hatóanyag tartalma a felső mennyiség 75%-a, a totál hatóanyag tartalom pedig 64%-a.

A törvényszék a vádlottak vallomásainak összevetése alapján, helytállóan állapította meg, hogy III. r. vádlott II. r. vádlottól saját fogyasztására, illetve továbbértékesítés céljából 3207,64 gramm marihuánát vásárolt, továbbá, hogy közvetített II. r. és IV. r. vádlottak között 600 gramm marihuána vásárlása során. Azonban ezeket a mennyiségeket nem tüntette fel a III. r. vádlott kapcsán összegzett kábítószer mennyiség és hatóanyag tartalom kiszámolásakor. Ezért ezt az ítéletábla, helyt adva a fellebbviteli főügyészség indítványának, pótolta, így helyesbítve a tényállást.

- A V. r. vádlott által II. r. vádlottnak értékesített marihuána totál-THC tartalma 0,1 gramm volt, mely a csekély mennyiség felső határának 2%-a.

A pontosításra azért volt szükség, mert a törvényszék ítéletének 64. oldalán azt állapította meg, hogy a marihuána totál-THC tartalma meghaladja a csekély mennyiség felső határát, annak 2%-a. Márpedig, ha 2%-a, akkor nyilvánvalóan nem haladja meg a csekély mennyiség felső határát.

- V. r. vádlott összesen 100 gramm marihuánát adott át II. r. vádlottnak.

Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy V. r. vádlott II. r. vádlottnak összesen körülbelül 100-150 gramm marihuánát adott át. A Be. 4. § (2) bekezdése helyes alkalmazásával a kisebb mennyiség róható a vádlottak terhére, ezért az ítéletábla 100 grammban határozta meg az ítéleti tényállásba foglalható marihuána mennyiséget. A tényállás további részéből kitűnően maga az elsőfokú bíróság is ezt vette alapul, hiszen a szakértői véleménynek megfelelően a 100 gramm marihuána total-THC tartalma volt 0,1 gramm, azaz a csekély mennyiség felső határának 2%-a.

- A VI. r. vádlott által II. r. vádlott részére átadott összesen 90 tö kender palánta a csekély mennyiség felső határát meghaladja, a jelentős mennyiség alsó határát azonban nem éri el.

- A XIII. r. vádlott által II. r. vádlottnak értékesített speed amfetamin hatóanyag tartalma a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, annak 125,05%-a.

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

VII. r. vádlott és védője a vagyonekობzás összegét támadva jelentettek be fellebbezést. A védő a másodfokú eljárásban tartott perbeszédében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság VII. r. vádlottat szavahihetőnek fogadta el, márpedig ő arról nyilatkozott, hogy összesen 50 gramm marihuánát vett át IV. r. vádlottól, melyet aztán tovább értékesített. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére 440 grammban állapította meg a marihuána mennyiségét.

Ezzel a védelem, illetve VII. r. vádlott nemcsak a vagyonekობzás összegét vitatta, hanem a tényállást is támadta. Az elsőfokú bíróság a VII. r. vádlott által említett 50 gramm marihuána ellenében a IV. r. vádlott által elmondott 440 grammot fogadta el, mint amely átadásra került IV. r. vádlott által VII. r. vádlott részére, továbbértékesítés céljából. Az ítéletábla nem találta indokoltnak a törvényszék e körben tett megállapításának felülmérlegelését, arra megalapozatlansági ok hiányában lehetősége sem volt.

VIII. r. vádlott az eljárás során elismerte, hogy saját fogyasztásra vásárolt kábítószer, azonban azt tagadta, hogy IV. r. vádlottól továbbértékesítés céljából vett volna át kábítószer, és, hogy azt XI. r. vádlottnak tovább értékesítette volna.

VIII. r. vádlott védője elsősorban az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokat az elsőfokú bíróság nem vetett össze, és megalapozatlanul állapította meg azt, hogy VIII. r. vádlott az átvett marihuánával kereskedett, illetőleg, hogy bünszövetségben tette ezt.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság XI. r. vádlott vallomását ismertette, mely szerint ő VIII. r. vádlottól vásárolt rendszeresen marihuánát. Nyilatkozata szerint körülbelül 100 grammot vásárolhatott összesen. E három vádlott vallomásán kívül egyéb bizonyíték, ami

rendelkezésre áll, a telefonbeszélgetések lehallgatásának anyaga (ítélet 102. oldal). Itt arról van szó, hogy VIII. r. vádlott beszél IV. r. vádlottal marihuána vásárlásáról, de konkrét mennyiség nem állapítható meg. A 106. oldalon értékeli e három vádlott vallomását a bíróság. Azt állapítja meg, hogy a telefonos lehallgatás mindenféleképpen alátámasztotta IV. r. és XI. r. vádlott vallomását VIII. r. vádlott vonatkozásában.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a telefonos lehallgatás anyaga semmiképpen nem támasztja alá azt, hogy VIII. r. vádlott kereskedett a marihuánával, csupán azt, hogy vásárolta. Azonban IV. r. és XI. r. vádlottak vallomása kétséget kizáróan bizonyítja azt, hogy VIII. r. vádlott továbbértékesítés céljából vette át IV. r. vádlottól a marihuánát, melyet azután eladott XI. r. vádlottnak.

Az igaz, hogy a bünszövetségben való elkövetés megállapítását VIII. r. vádlott esetében konkrétan nem indokolta az elsőfokú bíróság, azonban VIII. r. vádlott által folytatott rendszeres adás-vételből egyértelműen következik a IV. illetve XI. r. vádlottakkal történt bűncselekmény elkövetésében való megállapodás ténye.

IX. r. vádlott és védője a vagyonekbevezetés összegének megállapítása miatt fellebbeztek. IX. r. vádlott védője a másodfokú eljárásban tartott perbeszédében előadta, hogy bár az elsőfokú bíróság tényállásában azt állapította meg, hogy IX. r. vádlott IV. r. vádlottól 50-80 gramm mennyiségű kábítószerrel vásárolt, mégis 130 gramm marihuána értékével számolt a vagyonekbevezetés során.

Az elsőfokú bíróság az ítélete 85. oldalán valóban azt állapította meg, hogy IX. r. vádlott által vásárolt és továbbértékesített marihuána mennyisége körülbelül 130 gramm volt.

IV. r. vádlott nyomozási vallomásában a IX. r. vádlottal kapcsolatban az szerepel, hogy IX. r. vádlott négy vagy öt alkalommal vásárolt tőle alkalmanként 50-100 gramm marihuánát, amit tovább adott egy sámsoni illetőségű személynek.

IX. r. vádlott gyanúsítottkénti vallomásában arról tett vallomást, hogy három-négy alkalommal vásárolt IV. r. vádlottól kábítószerrel, egy alkalommal 5 grammot. Később pontosította, hogy négy alkalommal vett tőle 50 grammnyi mennyiséget, 100 grammot soha, egyszer 80 grammot. Saját fogyasztásra ebből 5-10 gramm ment, a többit eladta egy személynek.

IX. r. vádlott vallotta, hogy négy-öt alkalommal vásárolt 50 grammnyi mennyiségeket, egyszer 80 grammot. Ez önmagában azt feltételezi, hogy legalább háromszor vett 50 grammot, ami 150 gramm, plusz egyszer 80 grammot, ami így 230 gramm. Mindezek alapján az a megállapítás tehető, hogy az elsőfokú bíróság a kétséget kizáró módon bizonyított legkisebb mennyiséget tüntette fel a tényállásban.

Megállapította a törvényszék, hogy a XIII. r. vádlott által II. r. vádlottnak eladott amfetamin totál THC tartalma a csekély mennyiség felső határát meghaladja, annak 7,5%-a.

Amint azt XIII. r. vádlott védője is kiemelte, a speed hatóanyaga nem THC.

A tényállás pontosítására e körben azért volt szükség, mert az elsőfokú bíróság a speed hatóanyag tartalmát totál THC-ban jelölte meg, mely nem lehetséges. igazságügyi vegyészszerértő szakvéleménye és tárgyalási nyilatkozata alapján megállapítható, hogy a speed hatóanyaga amfetamin volt. Amint azt az elsőfokú bíróság is jelezte indoklásában, XIII. r. vádlottra kedvezőbb a 2012. január 1-je utáni megváltozott számítás. A bíróság 150-200 grammban határozta meg az amfetamint, melyet XIII. r. vádlott II. r. vádlottnak eladott. A Be. 4. § (2) bekezdését szem előtt tartva a hatóanyag tartalmát a 150 grammra lehet számítani az ítéletben. Ezért megállapítható, hogy a hatóanyag tartalom a jelentős mennyiség alsó határának 125,05 %-a volt.

XIV. r. vádlott védője perbeszédében kiemelte, hogy védenca nem tekinthető kábítószer kereskedőnek, hiszen a II. r. vádlottnak nem adott át rendszeresen kábítószerrel, ennek ténye kétséget kizáró bizonyítást nem nyert az eljárás során.

A törvényszék ítéletének 105. oldalán indokolja szemben a kábítószer kereskedelem megállapítását. Egyrészt említi a vádiratot, amely tartalmazta, hogy 1 gramm kokaint, illetve 2-10 gramm közötti speedet is átadott XIV. r. vádlott II. r. vádlottnak. Ez részben azonban téves, hiszen a kokainról a tényállásban azt állapította meg a törvényszék, hogy a II. r. adta át a XIV. r. vádlottnak. Azonban II. r. vádlott vallomása alapján azonban helyesen állapította meg a törvényszék, hogy XIV. r. vádlott speedet adott át a marihuánáért cserébe II. r. vádlottnak. A megállapított tényből, mely szerint rövid idő alatt igen nagy mennyiségű kábítószerrel vett XIV. r. vádlott II. r. vádlottól, helytállóan vont arra következtetést, hogy azt nem kizárólag saját fogyasztására szánta, hanem tovább adva kereskedett vele.

A tényállás akkor megalapozott, ha a bíróság a törvényes vád elbírálása során a perrendi szabályok szerint lefolytatott bizonyítási eljárást követően a vád tárgyává tett eseményeket megalapozatlansági hibáktól mentesen rögzíti. Ilyen megalapozatlansági hiba nem tárható fel az ügyben. Az elsőfokú bíróság ugyanis valamennyi lényeges tényre alapos bizonyítást folytatott. A nem vitásan ellentétes bizonyítási anyag alapján a büntetőjogi felelősség tekintetében lényeges tényeket hiánymentesen, az iratok tartalmának megfelelően rögzítette, s nem vétett hibát akkor sem, amikor a közvetett bizonyítás szabályait szem előtt tartva, egyes kétséget kizáróan bizonyított tényekből további tényekre vont következtetést.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítéletábra, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és helyesen foglalt állást abban a körben, hogy mely vádlottakkal szemben alkalmazandó az 1978. évi IV. törvény, illetve a 2012. évi C. törvény. Az alábbi kivétellel cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak.

Az elsőfokú bíróság azzal indokolta, hogy VI. r. vádlott esetében csekély mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélést állapított meg, hogy a szakértő által vizsgált, lefoglalt kender növények száma 4 tő volt, mely nem haladta meg a csekély mennyiség felső határát. A szakértő nem tudta meghatározni a VI. r. vádlott által II. r. vádlottnak átadott 80-90 tő hatóanyag tartalmát, mivel nem került belőle lefoglalásra minta.

Az elsőfokú bíróság ezen értékelése azonban téves. A Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény hatályba lépéséről és végrehajtásáról szóló 1979. évi V. törvényerejű rendelet 23. § (2) bekezdése szerint, a kereskedéssel megvalósított elkövetési magatartás szempontjából a kábítószer csekély mennyiségű, ha a cannabis növény esetén a növény egyedek száma legfeljebb 5 tő. A rendelet 23. §. (3) bekezdése szerint a kábítószer jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzoros mértékét meghaladja. Jelen esetben tehát megállapítható, hogy a VI. r. vádlott által a II. r. vádlott részére átadott legalább 80 tő cannabis növény a csekély mennyiség felső határát meghaladta, ugyanakkor a jelentős mennyiség alsó határát nem lépte túl. Ehhez nem szükséges szakértői vizsgálat, ugyanis nem kell a növényegyedek hatóanyag tartalmát vizsgálni, mivel a Btk. a csekély illetve jelentős mennyiség határait egyedszámhoz igazítva határozta meg.

Ennek megfelelően a VI. r. vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése és törvényhelye helyesen: 1 rendbeli visszaélés kábítószerrel büntette (1978. évi IV. törvény 282/C. § (2) bekezdés, (3) bekezdés II. fordulat) és 1 rendbeli visszaélés kábítószerrel vétsége (1978. évi IV. törvény 282/C. (1) bekezdés).

A törvényszék nagyrészt helytállóan tárta fel az enyhítő és súlyosító körülményeket.

III. r., IV. r. és V. r., vádlottak esetében az ítélet tábla a súlyosító körülmények közül mellőzi a bünszövetségben való elkövetést.

A törvényszék e vádlottak bűnösségét a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntetében, illetve az 1978. évi IV. törvény 282/A. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (2) bekezdés a) pontja, valamint a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő, bünszövetségben, csekély mennyiségű kábítószerre elkövetett visszaélés kábítószerrel büntetében mondta ki. A bünszövetségben történő elkövetés tehát esetükben a bűncselekmény minősítő körülménye, ennél fogva annak súlyosító körülményként is való értékelése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, ezért az ítélet tábla a súlyosító körülmények közül azt mellőzte.

A büntetés kiszabás során irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően vált szükségessé egyes vádlottaknál a kiszabott büntetések enyhítése, a következők szerint.

A törvényszék ítéletének indokolásában számot adott arról, hogy valamennyi vádlott vonatkozásában eltért a középértéktől a nagyfokú időmúlásra tekintettel. Ehhez képest azonban III. r. vádlottal szemben a két hónaptól 5 évig terjedő tételkereten belül 4 év, IV. r. vádlottal szemben pedig a szintén két hónaptól 5 évig terjedő tételkereten belül 3 év 6 hónap szabadságvesztést szabott ki.

E vádlottak vonatkozásában az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által is megjelölt enyhítő körülményekre tekintettel a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetéseket enyhítette. III. r. vádlott esetén 3 évi, IV. r. vádlott vonatkozásában pedig 2 év 6 hónapi börtönbüntetést talált oly mértékűnek, mellyel elérhetők a büntetés céljai, és megfelelnek a büntetés kiszabási elveknek.

VI. r. vádlott esetében alaposnak találta az ügyészség fellebbezését mind a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának, mind pedig a próbaidőnek a felemelése végett. E vádlottal szemben az ítélet tábla az első fokon megállapítottnál súlyosabban minősülő, 5 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény miatt szabta ki a büntetést. Így az ő esetében a szabadságvesztés tartamát 1 évre, a felfüggesztés próbaidejét 3 évre súlyosította. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata az 1978. évi IV. törvény 43. § a) pontja alapján börtön.

II. r. vádlott büntetését a törvényi minimumban, V. r. vádlottét a törvényi minimum alatt, VIII. r. vádlottét, aki cselekményét felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el, valamint XIV. r. vádlottét a törvényben előírt középérték alatt, XIII. r. vádlottét pedig jóval a terhére megállapított cselekmény büntetési tételkeretének alsó határa alatt határozta meg a törvényszék. V. r. és XIII. r. vádlottakkal szemben a büntetést a Btk. 82. § (2) bekezdésének b) pontja - enyhítő szakasz - alkalmazásával szabta ki. Mindezekre tekintettel e vádlottak esetében az ítélet tábla további enyhítésre nem látott okot.

A II. r. vádlottól lefoglalt készpénz vonatkozásában az ítélet tábla rámutat, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság úgy mérlegelt, hogy nem fogadta el a vádlott hozzátartozójának nyilatkozatát a készpénz eredetére vonatkozóan, hanem azt állapította meg, hogy a vádlott kábítószerrel kapcsolatos tevékenységéből származik, az ítélet táblának nincsen lehetősége ennek a felülmérlegelésére. II. r. vádlott nem vitásan kábítószer kereskedeleméből tartotta fenn magát, így a logika szabályaival nem ellentétes annak megállapítása, hogy a lefoglalt készpénz is abból származik. Megjegyzendő ezzel

kapcsolatban, hogy a II. r. vádlottal szemben kötelezően alkalmazandó vagyonekbevételek összegéből az elsőfokú bíróság levonta az elkobozni rendelt készpénz összegét.

A törvényszék ítéletének tényállásában megállapította, hogy V. r. vádlott az összesen körülbelül 100-150 gramm marihuánáért 400-500.000 forintot vett át II. r. vádlottól. Ennek ellenére a jogtalan hasznát 90.000 forintban határozta meg, és ehhez igazította a vagyonekbevételek mértékét is 60.000 forintban, ugyanis 30.000 forintot lefoglaltak az V. r. vádlottól, mely elkobzás alá esett. Ezen eltérésre azt az indokolást adta, hogy V. r. vádlott azt vallotta, miszerint a 400-500.000 forint „nem csak a marihuána árát tartalmazta, hanem a növények, illetőleg II. r. vádlott vonatkozásában tartozásának törlesztését is”.

Amennyiben II. r. vádlott grammonként 600 forintot fizetett V. r. vádlottnak, a megállapított 100-150 gramm vonatkozásában hatszázszor száz forint a legcsekélyebb összeg, ami 60.000 forint.

A törvényszék nyilván a 150 grammal számolt, mert azt megszorozva hatszázzal jön ki a 90.000 forint, de a Be. 4. § (2) bekezdését figyelembe véve, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, azt kell megállapítani, hogy legalább 100 gramm marihuánát adott el V. r. vádlott II. r. vádlott részére, aminek a vételára, és így a V. r. vádlottól vagyonekbevételek keretében elvonandó jövedelem 60.000 forint volt. Ebből kell levonni a lefoglalt és elkobzás alá eső 30.000 forintot.

XIII. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás az ítélet IV. pontja alatt szerepel a 68-69. oldalon.

Ebben az került megállapításra, hogy II. r. vádlott 3-4 hónapon keresztül adott el alkalmanként 5 gramm marihuánát XIII. r. vádlottnak. A XIII. r. vádlott így körülbelül 500-600 gramm marihuánát vásárolt a II. r. vádlottól.

Ezen túl XIII. r. vádlott egy alkalommal 150-200 gramm amfetamint adott el II. r. vádlottnak 1.300 forint grammonkénti áron. Így ezzel 260.000 forint jogtalan haszonra tett szert. Ez szolgált a vele szemben elrendelt vagyonekbevételek alapjául.

A következőkes bírói gyakorlat szerint a Be. 4. § (2) bekezdésének helyes értelmezése alapján a bizonyítatlanul megállapított tények vonatkozásában csak a vádlottra kedvezőbb szolgálhat minden további következtetés alapjául. Így a XIII. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonekbevételek is csak a 150 gramm amfetamin ellenértékére terjedhet ki, ezért annak összegét az ítélet tábla e vádlott vonatkozásában helyesbítette.

A törvénynek megfelelően rendelte el az elsőfokú bíróság a III. r., VIII. r. és XIII. r. vádlottakkal szemben a jelen ügyben elbírált cselekmények elkövetését megelőzően kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés büntetések utólagos végrehajtását.

A vádlottak által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására, a feltételes szabadságra bocsáthatóságra, a lefoglalt dolgokra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában, a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság a tárgyalást 2013. október 14. napján megismételte a tanács változása miatt. A korábbi tárgyalási napokon felvett bizonyítás anyaga az ismételt alkalommal válik az előről kezdett bizonyítás tárgyává, és ezáltal az ítélet alapjává. Azok feltüntetése így az ítélet bevezető részében a Be. 258. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel nem szükséges. Ezért a 2013. október 14-ét megelőző tárgyalási napoknak az ítélet bevezető részében való feltüntetését az ítélet tábla mellőzte.

Végezetül rögzítette az ítélet tábla a vádlottak megváltozott személyi adatait.

Debrecen, 2015. június 24.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Gömöri Olivér sk.
előadó bíró

. Hágger Tamás sk.
bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 24.B.591/2012/385.sz. ítélete a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a másodfokú határozatban írt változtatással a felfüggesztett szabadságvesztés büntetések kivételével a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Debrecen, 2015. június 24.

Dr. Elek Balázs sk.
tanácselnök

A kiadmány hitelül:

Kiadó.